

דניאל י. בורשטיין: גבולות בלא ודאות

מעצם כוחה של הגיאוגרפיה נשארו גבולות השאיפה הלאומית בארצות-הברית משך זמן רב בלתי-מסומנים ובלתי-מוגבלים. עירפול מדיני זה, שהיה אחד ממשאביה הפוריים ביותר של האומה, לבש שלש צורות: ראשונה, חוסר-ודאות כללי באשר לגבולות הלאומיים במערב, בצפון ובדרום; שנית, חוסר-ודאות לגבי יחסה של הטריטוריה של האומה החדשה לזו של ה"אומות" האינדיאניות שהקדימוה שם; ושלישית, חוסר-ודאות בשאלה אם—ואם כן, באיזה אמצעים משפטיים ועד איזה גבול גיאוגרפי—יש לספח שטחים שמחוץ לשלש-עשרה המושבות המקוריות. את שני הגילויים הראשונים לחוסר-ודאות זה אתאר כאן.

בתקופה הקולוניאלית נמנעו לפחות חצי תריסר מענקים מלכותיים של קרקעות אמריקאיות—מטעם ג'יימס הראשון, צ'ארלס הראשון, צ'ארלס השני וג'ורג' השני—מפירוט גיאוגרפי. הם פשוט ציינו שהקרקע המוענקת (בין נקודות מסוימות על החוף, או בין מעלות-רוחב מסוימות) תתמשך (כלשון המענק של ג'יימס הראשון לוורג'יניה מ-1609) "מים עד ים". "לאורך כל אדמות היבשת שם", נאמר במענק של צ'ארלס הראשון (1629) לחברת-מפרץ-מסצ'וסטס, "מן הים והאוקינוס האטלנטי והמערבי בצד מזרח אל הים הדרומי בצד המערב". כמובן, איש לא ידע אז אפילו בקירוב עד היכן האוקינוס השקט מרוחק לצד מערב.

מושגי-הסלף הגיאוגרפיים היו בסיסיים כל-כך עד שבמפות של זמננו אין לראות את גבולות ארצות-הברית בראשית עצמאותה כפי שהובנו לנושאים-ולונותנים (83—1779) על החוזה האנגלו-אמריקאי שבו נסתיימה המהפכה. הקווים המכריעים נראים שונים בתכלית במפות המדויקות שלנו מאשר במפת שמונה הגליונות בקנה-מידה של 1:2,000,000 (מהד' 2, לונדון, 1755) מאת ד"ר ג'ון מיצ'ל מאורבאנה אשר בוירג'יניה, שבהן השתמשו הללו למעשה. אפילו נהר המיסיסיפי היה במידה רבה ענין שבהשערה. מעל לחיבורו עם האוהאי, מקום שם המיסיסיפי נראה משתלח סתמית כלפי מערב, היה המרחק בין הקצה הדרומי של אגם-מישיגן והנקודה הקרובה ביותר על הנהר נראה גדול יותר מכפליים מכפי שהוא באמת. כמה מחברי הקונגרס הקונטיננטאלי, שנתחלף להם המיסיסיפי בנהר מיסורי, מתחו בקורת על מנהלי המשא-ומתן בעבור שקבעו את הגבול הרחק מדי מזרחה—בילבול-מושגים שהיה שכיח בזמנו—וההפרש שהתבטא בשלושת רבעי-מיליון קמ"ר לערך. אולם מצד הבהירות לא היה הבדל גדול בדבר לאיזה נהר היתה הפוונה, שהרי מעלה שני הנהרות כאחד היה לוט בערפל.

קניית-לואיזיאנה משנת 1803, התוספת הראשונה לשטח הלא-מוגדר של המושבות המקוריות, הכפיל את שטחה של ארצות-הברית ודחף את האומה הרחק יותר לתוך

המערב הנעלם. הטריטוריה החדשה השתרעה למעשה לאורך כל הגבול המערבי של האומה וכיסתה אותו בערפל סמיך עוד יותר. לעתים קרובות שמענו מתארים את קניית-לואיזיאנה כאחת מעיסוקת-המקרקעים הגדולות שבהיסטוריה. על-מנת להבין את ההיסטוריה האמריקאית עלינו לזכור שהיתה זו חבילת-הפתעות. במידה רבה בא לה ערכה מחוסר-הוודאות באשר להיקפה ולתכולתה.

החוזה של 1803, שעל-פיו ויתרה ממשלת נפוליאון על לואיזיאנה לארצות-הברית, למעשה לא התווה גבולות ברורים. לשונו החמקמקת (שגלקחה מן החוזה שעל-פיו רכשה צרפת שלש שנים קודם-לכן את לואיזיאנה מידי ספרד) מסרה את "המושבה או הפרובינציה של לואיזיאנה, באותו היקף אשר לה עכשיו בידי ספרד, ואשר היה לה כשהיתה ברשותה של צרפת; וכמו שעליה להיות — לאחר החוזים שנעשו אחרי-כן בין ספרד למדינות אחרות". חידה זו לא היתה בלתי-מכוונת. "שאלתי... מה הגבולות האחרונים של הטריטוריה שנמסרה לנו", סיפר רוברט ר. ליווינגסטון, הנציב האמריקאי, על שיחתו עם שר-החוץ הצרפתי ב-20 במאי 1803; "הוא אמר שאינו יודע; עלינו לקבל אותה כפי שקיבלוה הם... אם כן, רצונך לומר שעלינו לפרש זאת על-פי דרכנו; אינני יכול לתת לך שום הדרכה; עשיתם מיקח-לתפארת ואני מניח שתנצלו אותו על הצד הטוב ביותר". כאשר סופר לנפוליאון על הגבול שאינו ברור, הרגיע את השר שלו ואמר לו שלולא היה חוסר-ודאות מעין זה מצוי כבר ממילא הרי היתה זו מדיניות מהוכמת להכניסו.

מאז המאה הי"ז היתה צרפת תובעת לעצמה את האוקיינוס המערבי כגבול-אחוזותיה האמריקאיות. על יסוד זה או על איזה יסוד אחר דומה שהיה ג'פרסון עצמו, כפי שרמזו בהוראותיו למשלחת של לואיס וקלארק, סבור כי קניית-לואיזיאנה משתרעת מן-הסתם עד לאוקיינוס השקט. אבל הגבול המערבי שלגביו סבור היה כי אין מקום לספק כלל היה "הרמות בצד המערבי של המיסיסיפי, לרבות כל מימיו, המיסורי, כמובן". מערבית משם יכול היה הגבול להיות נושא לוויכוח.

ספקות מעין אלה הותירו הרבה אפשרויות בעיניו. על הגבול הדרומי-המערבי, למשל, גילה רוברט ר. ליווינגסטון, שהוא עצמו נשא-ונתן על הניסוח המעורפל, לטוב-המזל (כלשונו של הנרי אדמס) "שלמעשה קנתה את מערב-פלורידה בלי לדעת זאת, ומכרה אותה לארצות-הברית בלי שתקבל תשלום על כך". וכך צצה התביעה האמריקאית על מערב-פלורידה.

להוציא חלק מקו-המיסיסיפי, היה כל גבול הקנייה (שפירושו היה, כמובן, כל הגבול המערבי והדרומי של ארצות-הברית) שנוי ימים רבים במחלוקת. עירפול זה עתיד היה לשלוט במדיניות-החוץ האמריקאית משך עשרות-בשנים, ועתיד היה למשוך מתישבים מארצות-הברית, ובכך ליצור פלג-צל מערבי לאומה. אשר לטקסאס, למשל, רבים הניחו שהיא חלק מקניית-לואיזיאנה. כאשר ב-1819 מסר חוזה אדמס-אזניס עם ספרד את מזרח-פלורידה לארצות-הברית אך הגדיר את הגבולות המערביים של קניית לואיזיאנה בצורה שהוציאה את טקסאס מן הכלל, היו רבים שבדומה לסינאטור תומאס הארט בנטון גינו את ה"ויתור". תחומים עצומים וחדשים של

דו־משמעות נוצרו כאשר הגדיר החוזה כי קו־הרוחב הארבעים־ושנים המתמשך עד לאוקינוס השקט הוא הגבול הדרומי של הקנייה. אי־ודאויות נרחבות אלו מופיעות כמו חיות על כל מפה המתארת את הקווים השונים שהוצעו ברצינות על־ידי הדיפלומטים הספרדים או האמריקאים לפני 1819. אפילו אחרי ההגדרה הזאת כלפי דרום עדיין נשאר הגבול הצפוני של ארצות־הברית בלתי־מסומן, וכך עתיד היה להישאר משך עוד רבע־מאה.

*

חוץ מכל זה, נבעו דו־משמעויות מטרידות במיוחד ממציאות האינדיאנים. מי היו בעליה של יבשת אמריקה לפני בוא האירופים? כיצד ומידי מי השיגו האירופים את זכותם הראשונה על הארץ? כלום יכלו האמריקאים בראשית המאה הי"ט להודות שעדיין איזה חלק מן הארץ שייך לאינדיאנים? כאשר באו המתישבים האירופים במאה הי"ז נדמה היה לרבים מהם שעדיין אין היבשת שייכת בבירור לשום איש בכלל. מגע־ומשא עם האינדיאנים שונה היה, כמובן, תכלית שינוי ממצע־ומשא עם אירופים. האינדיאנים לא נהגו על־פי נימוסי־המלחמה של האירופים, כשם שלא נהגו על־פי מנהגי השלום ועשיית־החווים של האירופים.

איך אפשר היה לרכוש את הארץ "חוקית"? הנסיון האירופי לא הביא עמו שום תקדים. ומשך כל המאה הראשונה לחייהם הלאומיים של האמריקאים היתה השאלה מטרידתם. לא משום שהיו האמריקאים מצוינים במיוחד במידות טובות, אלא משום שבתחרות על היבשת כדאי היה להיאחז בכל יתרון זעיר, ואפילו צל של "חוקיות" יוכל להיראות משכנע בעיני מישוהו. ככל שנמצאו האינדיאנים נתונים לרחמי הפולשים אל אדמותיהם, כך נעשו היחסים בין האמריקאים לאינדיאנים ליגאליסטיים יותר ויותר. זכויות־בעלות שאולות במעורפל מן האינדיאנים העיבו את גבולות האומה החדשה בעוד אי־ודאות נוספת.

מדוע טרחו בכלל כובשים אירופים שאין לעמוד בפניהם "לקנות" את אדמותיהם מן האינדיאנים? על־פי לשונו הקפדנית של החוק האנגלי במאה הי"ז, נטל לו הכתר מראש (מאחר ש"גילה" את הטריטוריה) את צפון־אמריקה כשטח־חסות; לפיכך אפשר היה להשיג זכות בעלות על אדמות אמריקאיות רק מכוח מענק מן הכתר. האבות עולי־הרגל אפשר שיתפו את האינדיאנים בתפילת־ההודיה הראשונה שלהם ואפשר לא, אבל אין בידינו שום עדות לכך ששילמו לאינדיאנים בעד זכות־הקנין על אדמתם. לעומת האנגלים היתה ההולנדים בצפון־אמריקה "זכות גילוי" התלויה על בלימה בלבד; להבדיל מן הספרדים, לא קיבלו שום מתת מן האפיפיור. צריכים היו למצוא או להקים יסודות משפטיים אחרים, ולפיכך החלו בנוהג "לקנות" את אדמותיהם מן האינדיאנים. פטר מינואי, שהיה ממונה על ההתישבות ההולנדית באי מנהטן, שילם ב־1626 לאינדיאנים ששים גולדן בעד אותה נחלת־יער של עשרים־אלף אקר. לא היתה זו עיסקה בלתי־הוגנת ככל שמתארים אותה לפעמים, כי אף־על־פי ששווה־הערך של המחיר בדולרים היה רק כ־\$24 הרי בכוח־הקנייה של אותו זמן הסתכם בכמה אלפי דולרים של אמצע המאה שלנו. מזור הוא למדי:

פרשה זו עצמה, שנעשתה משל להונאת האינדיאנים על-ידי הלבנים, בשעתה אכן גילתה אנינות יתר במצפון ההולנדי. העובדה המפליאה היתה לא המהיר ששילמו ההולנדים לאינדיאנים אלא זה שחשו צורך לשלם בכלל. היה זה תקדים מסוכן. לאחר-מכן, גם אם יכול היה הולנדי להחזיק בבעלות על אדמה אמריקאית על-פי החוק ההולנדי רק אם היה לו מענק גם מטעם השלטונות ההולנדיים, דרשו ההולנדים מן המבקש לרכוש לו בעלות שיקנה תחילה איוו זכות-קנין מידי האינדיאנים. כשלאחר 1629 הונהגה על חופי ההאדסון שיטת הפטרוון להתנחלות באחוות גדולות, היה כל פטרוון נדרש להשיג לו זכות-קנין מידי האינדיאנים בטרם יוכל לקבל זכות-קנין מן הרשות ההולנדית. רק לאחר שפרצו סיכסוכי-הקרקעות הראשונים בין האנגלים להולנדים החלו גם האנגלים "לקנות" שטחים מן האינדיאנים. אולם האנגלים עדיין ראו ב"רכישה" מעין זו לא זכות חוקית עיקרית אלא פשוט ענין שבמצפון גקי או במראית-עין. קנאתו הלוהטת והקנאית של רוג'ר ויליאמס לבעלות המקורית החוקית של האינדיאנים והתעקשותו על זכותם למכור הרתיחה את מצפונם של בני-דורו בניו-אינגלנד. רוד-אייילנד שלו היתה אז המושבה האנגלית היחידה שבה הוענק הצ'ארטר האנגלי (1644) רק לאחר שנרכשה האדמה (1638 ; 1636) מידי האינדיאנים. אף שגם בניו-אינגלנד גם בשאר מקומות במושבות האמריקאיות המשיכו האנגלים במנהגם "לרכוש" את אדמות האינדיאנים, מעולם לא וזו מעמדתם המשפטית שלפיה אין לזכות-הקנין האינדיאנית שום מעמד בחוק האנגלי. כל אדמות האינדיאנים, כך הוסיפו להניח מבחינה משפטית, היו כמין נחלת-ציבור. הכתר לבדו יכול היה להעניק זכות-קנין, ולכל מי שיחפוץ.

בעיני החוק האנגלי נשאר אפוא "שטר קנין" אינדיאני רק סימן לנכונותם של אינדיאנים לפנות קרקעות שעליהן מלכתחילה לא היתה לאינדיאנים שום זכות חוקית. מובן, מטעם זה בלבד היה שטר-הקנין האינדיאני רצוי. כמה מבני ניו-אינגלנד הצדקניים ראו בכך יתרון אישי נוסף של עדות על "זכות צודקת וישרה כמו גם משפטית על האדמה". אך, כמו שמזכיר לנו ויליאם פריסטי מקלוד, הרי לולא הלהט המוסרי של רוג'ר ויליאמס עשויה היתה הפיקציה המרגיעה של "רכישת" אדמה אינדיאנית למות במות החברה ההולנדית לאי-מערב-הודו ומעולם לא היתה מכה שורש במושבות האנגליות.

תפיסת האדמה האמריקאית החלה אפוא בתוך ערבוביה מוסרית-משפטית בלתי-אירופית בתכלית. עוד זמן רב אחרי מלחמת-האזרחים הוסיפה הבעיה האמריקאית המיוחדת של יחסי-החדשים-מקרוב-באו אל בעליה המקוריים של הקרקע להטריד את מצפונם של האמריקאים ולערפל את ראייתם. "היחס המשונה של השבטים האינדיאניים אל הממשלה", התלונן הנציב לעניינים אינדיאניים לפני הנשיא גראנט ב-1873, "...מחייב לנהוג עמהם כמו עם רשויות ריבוניות ובני-אפוטרופוסות בעת-ובעונה-אחת". דבר זה סייע בשעתו להשאיר את הגבולות הלאומיים בטישטושם, ואגב כך שיווה אופי פרובלימטי לכל האמצעים המשפטיים והמדיניים של ההתפשטות הלאומית.

מהפגומות היו סגולות הנבואה של האמריקאים בראשית המאה הי"ט! הם לא יכלו לדמות בפשטם, כל-שכן לחזות מראש, את המהירות בה ימלאו אזרחים של ארצות-הברית את היבשת. כן גם לא יכלו לחשוד מה-מהירה תהיה שקיעתם של השבטים האינדיאניים. המחשבה שאותן "אומות" מפילות-מורא, אומרות-הוד לשעבר תהינה בתוך מאה אחת לבני-אפוטרופוסות אביונים, חסרי-אונים, דחוקים לכמה פינות-ארץ צחיחות—מחשבה זו היתה מעבר לדמיונותיהם הפרועים ביותר של המדינאים החכמים ביותר או הזדוניים ביותר של הדור.

בעת המלחמות הקיסריות עם הצרפתים באמצע המאה הי"ח חשבו הבריטים כי אפשר שכוחם של השבטים האינדיאניים העצמאיים יכריע את הכף. תחילה נגהה כל מושבה בריטית כטוב בעיניה עם השכנים האינדיאניים שלה, בעוד שהצרפתים, הריכוזיים יותר, ניצלו בהצלחה שבטים אינדיאניים כבני-ברית צבאיים באסטרטגיה הגדולה שלהם. הגנרל בראדוק, שלא הפליא כלל לעשות במלחמותיו בירכתי-היער של אמריקה, מינה ב-1755 סוכנים אינדיאניים משלו, ובזאת קיווה להביא סוף-סוף לידי תיאום במדיניות האינדיאנית. לאחר-מכן נטל הכתר הבריטי לידי את האחריות על ענייני האינדיאנים. הבריטים, שתמיד כוחם גדול בפיקציות משפטיות, עתה העמידו פנים כאילו אמנם האינדיאנים הם "אומות" ריבוניות ובעלים לאדמתם. הכתר לא טען אלא לאופציה ייחודית לרכוש את האדמות האלו אם, וכאשר, יבחרו האינדיאנים למכרם.

בימי ייסודה של האומה החדשה דומה היה כי אפשר שאחת ממדינות הברית תהיה מורכבת אך-ורק אינדיאנים. שם, גרסו הגורסים, יצורפו יחד השבטים השונים ויחיו כתברים שווים באיחוד הפדרלי, ובזאת לא רק תיפתר הבעיה האינדיאנית אלא גם יחוזק האיחוד. החוזה של פֹּרְטֵ-פֵּיט, שעליו גשאו-ונתנו המהפכנים האמריקאים עם האינדיאנים של דילוור ב-1778 (שאושר על-ידי הקונגרס ב-1805), קבע במפורש כי, בהסכמתו של הקונגרס, יוכלו שבטים ייחודיים שבראשותם של בני דילוור להצטרף לקונפדרציה במדינה משלהם. ב-1785 גם קבע החוזה בין ארצות-הברית לצי'רוקים כי "יכולים האינדיאנים לתת את מלוא אמונם בצדק של ארצות-הברית ביחס לאינטרסים שלהם, וזכות תהיה להם, כל-אימת שיראו לנכון, לשלוח ציר כבכירתם לקונגרס".

בתוך המסגרת של קניית-לואיזיאנה חזו אמריקאים רבים מדינה מלוכדת אחת או אחדות של אינדיאנים, אבר מאבריו של האיחוד. ג'פרסון עיין בתכנית ליישב בטריטוריה ההיא את כל האינדיאנים שאפשר יהיה לשדלם לעבור מן המזרח. הרורנד יידיה מורס, מחבר הספר החלוצי גיאוגרפיה אמריקאית (1789), ששימש מזכיר האגודה-להפצת-הנצרות בקרב האינדיאנים וזולתם, גשלה מטעם הממשלה הפדרלית ב-1819 לנסוע בשטחי האינדיאנים ולחקור את מצבם. לאחר מסעיו בצפון-המערב הציע למזכיר-המלחמה ב-1822 ש"תישמר הטריטוריה הזאת אך-ורק לאינדיאנים, כדי לעשות בה את הנסיון לכנס בגוף אחד רבים מן האינדיאנים הפזורים וזולתם ככל אשר יבחרו להתישב כאן, לקבל חינוך, להיות לאזרחים, ולזפות בבוא

העת בכל הזכויות המשותפות לשאר הטריטוריות והמדינות באיחוד". הנשיא מזנר, באיגרתו האחרונה אל הקונגרס ב־1825, כאשר הגיעו העניינים האינדיאניים בג'ורג'יה עד-משבר, הציע שיועברו שבטי המזרח אל ממערב למיסיסיפי, ושם יאוחדו בחבל-חסות של ארצות-הברית, שברוך כך תרחיב את השפעתה עד לאוקינוס השקט. אף כי לא דובר במפורש על מעמד של מדינה, הרי היתה זו המסקנה הברורה מהצעות אלו. על מעמד של מדינה רמו בבירור קאלהון, מזכיר-המלחמה של מזנר, שזמן קצר לפני כן קיבל את הדו"ח של ידידיה מורס. הכוונה להקים איוו מדינה אינדיאנית שכזאת או להניח לאינדיאנים עצמם להקים מדינה באה לידי ביטוי מזמן לזמן עד לאחר מלחמת-האזרחים. עוד ב־1871 המליץ הנשיא גראנט, במסגרת "מדיניות-השלום" האינדיאנית שלו, על כינון איזור מדרום לקנוס על-מנת "לקבץ את רוב האינדיאנים הנמצאים עתה בין המיסורי לאוקינוס השקט ומדרום לאחוזות הבריטיות לכלל טריטוריה אחת או מדינה אחת". מדינה זו גועדה להיות אינדיאנית טהורה.

שאלת הזכויות האינדיאניות והבעלות האירופית על קרקעות שהיו פעם בידי האינדיאנים הסתבכה בינתיים בעוד כמה מובנים. הפורטיאנים של ג'ורג'יה, למשל, שנקטו את העקרון התנ"כי היסודי שאדם קונה לו זכות-קנין על האדמה בתוקף החזקתה והשפחתה, הסיקו, בלשונו של ג'ון וינתרוֹפ, כי "הואיל ולאינדיאנים זכות טבעית רק על אותן אדמות שהיו להם או שאותן יכלו להשביח... הרי מחוץ להן הארץ פתוחה לפני כל מי שיוכל ויחפוץ להשביחה".

החוזים המרובים והגולמניים בניסוחם שנכרתו עם שבטים אינדיאניים היו חופפים וסותרים. חוזה-גרינוויל בין הגנרל אנתוני ויין (1795) לראשי-שבטים שייצגו את בריתות-השבטים של דילוור, שוני, ואיינזו ומיאמי, לאחר מפלתם בקרב-העצים-הנפולים, חילק את כל הטריטוריה של צפון-המערב לאדמות אינדיאניות ולאדמות הפתוחות ליישובים של לבנים. קו זה הפריד פחות או יותר בין השטחים הממשיים של התישבות אינדיאנים ולבנים עד לראשית המאה הי"ט. ואז, בתוך מחצית-המאה שלאחר-כך, הוסכם על חוזים נוספים ורכישות מיוחדות בעלות תחומים מטושטשים עם שבטים בודדים או רסיסי-שבטים. לא ברור היה איוו מזכויות-הקנין של האינדיאנים "בטלו".

המצב באמריקה עורר אצל ג'פרסון את החשד כי "הצדדים המיוחדים במעמדנו הגיאוגרפי אפשר שיחייבו תקנון חוק טבעי לקביעת היחסים עם שאר אומות שיהיה שונה מזה שהצמיחו התנאים של אירופה". אדווארד אָורט הסביר לאחר זמן כי הואיל ובאמריקה אין גבולות חוקיים ברורים ומבוססים-מכבר כגון אלה המצויים באירופה הרי בהכרח כל הגבולות הטבעיים לובשים משמעות חדשה. מסקנה אחת מעשית הרת-תוצאות, שאותה הסיק אָורט עצמו כשהיה מזכיר-המדינה, היתה זו שעצם הבעלות ה"חוקית" של ארץ אירופית על מושבות באמריקה אינה מקנה לה שום זכות להתערב ביבשת המרוחקת הזאת.

הסיכסוכים עם האינדיאנים על זכויות קרקעיות ועל יישובו הממשי של המערב נמשכו כמעט כל שנותיה של המאה הי"ט. אחרי מלחמת-האזרחים היו שמורות,

כרי-מרעה ושטחי-ציד של אינדיאנים פזורים על-פני כל המחצית המערבית של האומה. המדיניות של הקמת שמורות בשביל העממים הילידים בלבד הגיעה לשיאה ב-1870, כשהיה שטחן הכולל גדול יותר מזה של מדינות קאליפורניה ואוריוגון. בשנים שסמוך לאחר מלחמת-האזרחים היו אמריקאים עומדים בסיכסוך פיזי בלתי-אמצעי עם האינדיאנים יותר מאשר בכל עת שהיא מאז התקופה הקולוניאלית. אחר באה נקודת-השיא של המדיניות, שתחילתה נעוצה בקניית-לואיזיאנה, של העברת אינדיאנים אל המערב שמעבר למיסיסיפי. אותה מדיניות ליכדה—כנגד היישובים האמריקאיים המתרחבים—אינדיאנים שעדיין היו להם כוח צבאי והרבה גאווה. הציף צלע-הדוב מבני-הסיאו של אונקפאפה שאל כמתלונן בעת דיון סביב חוזה ב-1866 בפורט-פייר (בדרום-דאקוטה של ימינו):

למי האדמה הזאת שייכת ? אני סבור שהיא שייכת לי. אם תבקש ממני פיסת-ארץ, לא אתן אותה. אינני יכול לוותר עליה והיא תביבה עלי עד מאד. כל הארץ הזאת משני עברי הנהר שייכת לי. אני יודע שמן המיסיסיפי עד הנהר הזה הארץ כולה שייכת לנו, ושאנו נסענו מן היילוסטון עד לפלאטי. כל הארץ הזאת, כמו שאמרתי, היא שלנו, ואם אתה, אחי, תבקש אותה ממני, לא אתן לך אותה, כי היא חביבה עלי ואני מקווה שתשמע עלי.

האמריקאים לא שמעו.

אף-על-פי-כן אי-אפשר היה להתעלם מן האינדיאנים, כי הם איימו על החיים והקרקעות בהרבה מחלקי המערב. עוד ב-1869, הוהיר נציב-התקלאות של ארצות-הברית כי "חמישים-אלף האינדיאנים העוינים" המשוטטים בטרטוריה שבין הנהר מיסורי להרי-רוקיזי מגלים "קהות-מוחים" ואטימות בפני השפעות תרבותיות... שהן מופלאות אפילו בגזע מזור זה של בני-אדם". הוא לא הפריז על מספרם גם לא על איבתם. כנגדם העמידה ממשלת ארצות-הברית למעלה מ-110 מצודות ובהן כ-20,000 חייל באותו חבל מיסורי העילי בלבד. אבל משנשלחו החיילים לבתיהם אחרי מלחמת-האזרחים לא הספיקו כוחות הצבא לפעולות שיטור בדרום ובשטחי האינדיאנים בעת-יובעונה-אחת. במערב כולו היו ב-1870 מן-הסתם כמאתיים-אלף אינדיאנים; האיום האינדיאני עדיין לא היה בגדר אגדה סתם.

תושבים חדשים במרחבי המישור של קולוראדו, ואיומינג ומונטאנה פנו אל הקונגרס בעצומות לעזרה. הם התלוננו שאין חיילים מגינים על אדמותיהם במספר מספיק, שהמצודות חלשות מדי ומרוחקות מדי זו מזו. במיתקפה הפרלית של 1876 הובסו סופית ראשי-השבטים הפר-היושב והסוס-המטורף, אך נקודת-מפנה זו באה רק לאחר שחוסלו קאסטר ו-264 אנשיו בקרב על "הקרן הגדולה-הקטנה". בוקרים ושאר מתישבים הוסיפו לטעון נגד הקמתן של שמורות לאינדיאנים, שלדבריהם שימשו מבצרים מוגנים על-ידי הממשלה שלתוכם יוכלו בני-סיאו לסגת על-מנת לאגור כוח לפשיטות חדשות. ב-1880 עדיין נחשבה מחציתה של מדינת דרום-דאקוטה אדמה אינדיאנית.

לפני מלחמת-האזרחים נעשו אדמות המערב כלי-משחק בסיכסוך על העבדות בין

הצפון לדרום. בשני הצדדים היו רבים שקיוו כי האינדיאנים יהיו סכר-תמיד להתפשטותו המערבית של הצד-שכנגד. ועדת-הסינאט לענייני אינדיאנים דיווחה ב-1836 כי "הואיל וממערב לטריטוריה האינדיאנית קיים חבל זה שאינו ניתן ליישוב, אי-אפשר להקיפם באוכלוסיה לבנה, הם נמצאים מחוץ לנו, ובמקום שיישאר בחוץ". בשעת הוויכוח ב-1837 על הצעת-חוק לטריטוריה אינדיאנית הציעו הדרומיים לחסום את התפשטות הצפון על-ידי שיתנו לאינדיאנים את כל האדמות מצפון למיסורי וממערב לנהר מיסורי עד להרי-רוקיו. דומה היה כי מטרה דומה יש לתכניות הצפוניות המקבילות ליישוב האינדיאנים בדרום-המערב. נסיונות לארגן את נפראסקה נעצרו על-ידי טענות שלפי ערובות חוזיות נתיחדה הארץ לאינדיאנים בלבד.

כל זמן שהיה כוחם של האינדיאנים מספיק לגרום צרות—משך מאה אחת לפחות לאחר הולדתה של האומה—ראו להם אזרחים אמריקאיים למועיל לשמור על עירפול גבולותיהם של האינדיאנים ותביעותיהם של האינדיאנים. אילו אושרה בעלותם של אינדיאנים על טריטוריה מוגדרת בבירור הרי היה הדבר רק מחזק את אמונתם של האינדיאנים בזכותם לבעלות-עולם על אותה טריטוריה. לעתים קרובות ביותר היתה בעלותם של אינדיאנים על שטח-ארץ מסוים מוכרת במפורש רק לאחר שמכרוהו האינדיאנים ללבנים. נכונות האינדיאנים למכור נחשבה בדרך-כלל ההוכחה הטובה ביותר, ותכופות היחידה, לבעלות אינדיאנית. הנה כך נשאר האינדיאנים עגן גודד המטשטש למרבה-הנוחות את קווי הגבולות הלאומיים. לולא היו בקצותינו ה"אומות" האלו הרבות, המעורפלות והגודדות, כי אז אפשר מאד שהיינו מוכרחים להגדיר ביתר חדות וביתר נוקשות את תחומי הלאומיות שלנו. זה היה שירותו האחרון של האינדיאני לאדם הלבן.